

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Garnett_David-Surove_umeni.pdb

PDB Name: Garnett David-Surove umeni
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.8.2008
Modification Date: 5.8.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

David Garnett
Surové umění

Právě se před ním svlékala princezna Tereza, když vstoupil policejní důstojník.

Randall si uvědomil, že už nejsou sami, když náhle vzhledla a přestala si rozvazovat tkanice na korzetu. Okamžitě zaclonil krystal snímáče snů, sundal si okuláry a rozhlédl se.

Seržant Irwin zíral na zpola oděnou ženu, která stála ve vyřezaném obrysu obrovské klíčové dírky. Zapřela si ruce v bok a zpřímala ho pozorovala, aniž by se nějak snažila zakrývat se.

"Jak jste se dostal dovnitř?" zeptal se Randall.

"Uvedl jsem se sám, pane," odpověděl seržant. "Vím, že dnes odpoledne má váš komorník volno a nechtěl jsem vás vyrušovat při -" Krátce se usmál. "- práci."

"To je zatím všechno, Glorie," řekl Randall modelce.

Zvedla své odložené oblečení a vykročila ke dveřím. Seržant Irwin jí je podržel otevřené a krátce zasalutoval.

"Připadá mi nějaká povědomá, pane," řekl, když odešla.

Randall si chvilku myslel, že četař věděl přesně, co se ve studiu děje, a proto byl také tady: chtěl zaplatit za své mlčení.

Jaký byl běžný tarif za přehlédnutí velezrady?

"Je to umělkyně z hudebního baru," vysvětlil mu Randall.

"Ano, už si vzpomínám. Zpívá a tančí, že?"

Randall přikývl, on ale nenajal Glorii kvůli těmto vlohám. Byla tady proto, že její postava byla velmi podobná princeznině. Mohl by vytvořit zcela umělý obraz, ale bylo mnohem snazší začít s existujícím tělem a potom přidat královské rysy.

Randall by nikdy nedokázal napodobit Gloriino umělecké odstrojení se. Strávili většinu odpoledne nad scénou z budoáru a snímali ji ze všech úhlů.

Gloria samozřejmě neměla nejmenší potuchy o roli, kterou hrála, a byla by tou myšlenkou zděšena. Myslela si, že si vydělává pár guinejí prostě za to, že se svléká a koupe, ne za to, že účinkuje jako nahé tělo nové nevěsty - následnice trůnu.

Randall povysunul plynovou punčošku a místnost se rozjasnila. Irwin se rozhlédl a prohlížel si nepořádek kolem: kompresor, hydraulická čerpadla, magneto, závity měděného potrubí, galvanometry, elektrolytické baterie, spleti drátů, ventily, elektronky. V duchu pokývl hlavou, jako kdyby tomu všemu rozuměl a jako kdyby všechno bylo tak, jak má být.

"Líbí se mi vaše rohovnické zápasy, pane. Velmi autentické."

"To rád slyším, seržante."

"Neměl byste náhodou...?"

"Jakmile budu mít něco nového, vy budete první, kdo to dostane," řekl Randall. "Jako obvykle."

"Děkuji, pane. Ale! Copak je tohle?"

Randall ztuhl, když sledoval, jak seržant postupuje dopředu a zvedá boxerskou rukavici z jednoho ze stolků.

"Podivná rukavice," řekl Irwin, když ji zkoumal. "Co je tohle?" Zatahal za stočený drát, který vedl z manžety.

Ta rukavice byla stále ještě prototypem a nebyla připojená, ale Randall si nepřál, aby ji někdo viděl.

"Dáte si něco k pití, seržante?" zeptal se a zvedal přitom ruku s lahví skotské a natahoval se k němu, aby si druhou rukou vzal tu rukavici.

"Děkuji, pane, ale ve službě ne."

"Takže tady nejste na společenské návštěvě?" Randall si nalil whisky do odměrky a dolil si ji destilovanou vodou.

"Přivedl jsem dva hosty, kteří by si s vámi rádi promluvili, pane. Chtěli mít jistotu, že budete sám."

Randall si usrkl skotské. Většina lidí by si domluvila schůzku, ale teď nebyl důvod protestovat. Pokud je sem přivedl Irwin, nepatřili k většině lidí.

"Mám je přivést do sklepa, pane, anebo se s nimi setkáte v přijímacím pokoji?"

Museli přijít kvůli jeho práci, takže Randall odpověděl: "Zaveďte je sem dolů, seržante."

Když Irwin odešel ze studia, Randall rychle uklidil rukavici a ukryl experimentální přilbu pod překlopenou lepenkovou krabici.

Když odstrkoval krabici do kouta, poznal, že ho někdo sleduje. Otočil se.

Ani jeden z mužů na sobě neměl uniformu, ale Randall si je dokázal zařadit. Oba byli policisty a oba s mnohem vyšší hodností než seržant Irwin.

"Jste hodiny, že jste nás přijal, pane Randle," začal první z mužů a tvářil se, jako kdyby Randall měl na vybranou.

"Jmenuji se Mercer. Jsem ze Scotland Yardu."

"Co pro vás mohu udělat?" zeptal se Randall, když sledoval druhého muže, jenž zkoumal smaltovanou sedací vanu, ve které se právě v tuto chvíli měla mýt Glorie.

Po několika vteřinách onen muž přešel k jedné ze židlí, vyndal si kapesník, otřel sedadlo a posadil se. Založil si ruce a pohlédl do obrovské klíčové dírky. Vypadalo to, jako kdyby byl jedním z diváků čekajících na cosi, co se má udát na scéně.

Byl tohle snad důvod, proč sem přišli? Věděli snad, co Randall dělal? Znovu se zhluboka napil whisky. "Můj společník je z druhé strany Atlantiku," řekl Mercer, jako kdyby to všechno vysvětlovalo. "Jsme tu, abychom vás požádali o odbornou spolupráci, pane Randle."

"Vždy s radostí pomáhám policii," odvětil Randall.

To samozřejmě nebyla pravda. Ale nikdy se nevyplatilo říkat policii pravdu, zčásti proto, že by tomu stejně nevěřili. Počítali s tím, že jim všichni lžou. Randall jim pomohl již dříve, ale nikdy za to nedostal zaplacení. Zdálo se, že policie si myslí, že je jeho "občanskou povinností" poskytovat odborné znalosti zdarma.

"Jistý důležitý džentlmen má takový problém," řekl Mercer, "a my věříme, že vy jste ta pravá osoba, která ten problém vyřeší."

"Chápu," řekl Randall, když přemýšlel o Mercerově formulaci: vyřešit to. Jako kdyby všechny problémy měly nějaké řešení.

Nejspíš všechno, s čím se Mercer normálně setkával, nějaké řešení mělo. To neznamenal, že on je nalezne. Policie byla velmi schopná, pokud šlo o řešení zločinů.

Randall znovu pohlédl na druhého muže. Byli tady snad kvůli tomuhle? Další služba pro nějakého bohatého parchanta? V tom případě bude nadmíru ochoten pomoci. Pokud ovšem dostane zaplacení. Čím byla daná osoba bohatší, tím menší měla sklony k vyrovnávání vlastních dluhů. Předpokládal, že to byl důvod, proč byli tak bohatí. Za ta léta se takovéto zakázky staly lukrativním vedlejším zaměstnáním a přesně to právě dělal, když dorazil seržant. Protože jen zřídka byly takové věci zcela legální, Randall tomu ani trochu nedůvěřoval v případě, že do věci byla zapletena policie.

"Někdo snad po mně chce, abych vytvořil nějakou soukromou mnemografii?" zeptal se.

"Spíše naopak," odpověděl Mercer. "Potřebujeme jednu odstranit."

"K tomu mě nepotřebujete."

"Vypadá to na jednu od vás."

"I kdyby byla, nepotřebujete mě k tomu, aby byla vymazána."

"Vy jste tím správným člověkem na tuto práci, pane Randle."

"A má odměna...?"

"Dostanete dobře zaplacení."

"O koho se jedná?"

"To vám nemůžu říct."

Randallovi zákazníci často raději zůstávali v anonymitě, ale odhalit jejich identitu bývalo to nejsnazší. Pokud tu mnemografii vytvořil Randall, pak onoho člověka už znal. Pokud ne, byl to někdo, kdo použil jeho výtvar z druhé ruky. Ilegální kopii nebo hrubě napodobenou předlohu.

"Musím ho vidět," řekl Randall. I kdyby nepoznal, o koho se jedná, brzy by na to přišel. "Autografem toho červíka vytáhnout nedokážu."

"Já vím," nato Mercer. "Vezměte si všechny nástroje, které potřebujete, a půjdeme."

Randall zavrtěl hlavou. "Já nikam nejdu." Dopil svou whisky.

"Řekl bych, že mi nerozumíte, pane Randle."

"To vy nerozumíte mně. Pokud je tu někdo, kdo mě chce vidět, musí přijít sem. Podívejte, kolik toho tady mám. Něco z toho je velmi křehké. Nemůžu to s sebou vláčet po celém Londýnu." Pohlédl na toho druhého, který doposud nepromluvil. "Nebo přes Atlantik."

U několika klientů se Randallovi vyplatilo vzít si své vybavení k nim a on se pokaždé těšil na práci mimo své podzemní studio. Ale tentokrát neměl v úmyslu jít kamkoli, i když nalezení a odstranění mentálního záznamu, který se usadil v předním mozku, bylo poměrně snadné. Destrukce byla vždy snazší než tvoření.

Mercer přešel k druhému muži a oba o něčem šeptem diskutovali.

"Vrátíme se později dnes večer," oznámil Mercer, když otevíral dveře. "Čekejte nás."

"Budu tady," odpověděl Randall.

Randall vyčkával, dokud neslyšel přibouchnutí vstupních dveří, a potom vyšel z místnosti, aby se ujistil, že odešli.

"Glorie!" zavolal.

"Pane?" ozvala se, když vyšla z obývacího pokoje. Stále byla jen ve spodním prádle. "Půjdeme ještě dolů?"

Randall zavrtěl hlavou. Umělecká inspirace jej už opustila. "Co takhle nahoru?" navrhl.

Glorie se usmála. "Jak si přejete, pane," odpověděla. "Ale to bude samozřejmě za příplatek."

"Samozřejmě."

Randall se prudce probudil. Stále ještě byla tma a on přemítal, proč se probudil tak brzy. Z ulice dole se ozýval nějaký rámus. Sykot unikající páry z automobilu, to byl ten zvuk. Zavřel oči, ale slyšel nějaké hlasy. Vypadalo to, že přicházejí z přizemí.

Co se dělo? Kolik bylo hodin?

Posadil se a natáhl se pro lampu vedle lůžka. Když se světlo rozzářilo, vzpomněl si. Pohlédl na kapesní hodinky. Byla

hodina před půlnocí a to, co slyšel, musel být příjezd jeho klienta.

Glorie už odešla; Randall vstal rychle z lůžka a začal se strojit. Ozývalo se několik hlasů, jak z přízemí, tak zvenčí.

Všichni sousedi museli slyšet, co se děje. Parostroj by přitáhl dostatek pozornosti dokonce i během dne.

V ústech a v hrdle měl sucho; přešel do koupelny a pustil si studenou vodu. Napil se z dlaní prohnutých do misky, potom si ošplchl tvář vodou. Rukama si navlhčil vlasy a pročísl si je, potom zamířil dolů.

"Lituji," řekl mu majordomus. "Oni si prostě vynutili vstup."

"Ano, Jenkinsij já vím," odpověděl Randall. "Běžte si zase lehnout. Řekněte ostatnímu personálu, že se není čeho obávat."

U otevřených vstupních dveří stáli dva konstá-blové, jeden v chodbě, ten druhý na schodu venku. Do domu vešel Mercer, následován dalším mužem, potom Američanem.

Nově přichází mu připadal povědomý, ale Randall si ho nedokázal zařadit. Jak předpokládal, nebyl to nikdo, pro koho by už pracoval. Randall byl první, stále byl nejlepší a jeho mnemografie se nikdy neza-háčkovaly.

Tomu muži bylo necelých šedesát, byl vysoký a urostlý, s řídnoucími vlasy, které vypadaly nepřírozně černé. Tvář měl staženou, oči neklidné. Měl klasické příznaky. Háčky se do něj zasekly hluboko, o tom nebylo pochyb.

Randall neočekával, že budou představeni, a k ničemu takovému také nedošlo.

"Připraven?" zeptal se Mercer a bez toho, aby čekal na odpověď, vykročil jako první dolů do suterénu.

Randall odemkl dveře do studia. Vzpomněl si, že je načase dát sem nový zámek; tenhle seržanta Irwina příliš nezadržel.

"Vy dva ne," řekl Randall. "Dnes večer sem nepůjdete."

Mercer přikývl a o krok ustoupil, avšak ten druhý zůstal stát.

"Ne," promluvil vůbec poprvé.

"Řekněte mu, aby odešel," ozval se Randall. "Těmito dveřmi projdeme jen vy a já."

"Udělejte, co říká," promluvil jeho klient. Mluvil tiše, unaveně. Nepotřeboval zvyšovat hlas; byl zvyklý, že jej poslouchají.

Tehdy ho Randall poznal.

Jmenoval se James T. Elliot a byl velvyslancem Konfederace u dvoru Sv. Jakuba. Během snídaně před několika týdny si Randall všiml Elliotova obrázku na zadní stránce The Times a přečetl si, co se stalo, když jeho vzducholod' dorazila do Anglie.

Jako odměnu za finanční pomoc v poslední volební kampani jmenoval nový prezident Elliota svým velvyslancem v Británii. Toho nikdo nevaroval, aby si s sebou nebral půl tuctu otroků. Britské úřady byly na rozpacích a pokusily se poslat černochoy zpět, odkud přišli. Zpráva o tom ovšem prosákla na povrch, takže podle britských zákonů dostali otroci svobodu.

Elliot prohlásil, že to tak zamýšlel od začátku. Čimž dokázal, že by nemusel vůbec být špatným diplomatem.

A teď byl zaháčkovaný. Umělá vzpomínka se začala stále opakovat, zábavné snění se změnilo v utkvělou posedlost, která se plížila jeho podvědomím.

"Lehněte si, prosím," řekl Randall, když zamkl dveře do sklepa. Nedal najevo, že Elliota zná. Vždycky bylo lepší pomlčet o tom, že znáte identitu svého klienta.

Elliot si lehl na pohovku u stěny. Randall ho zpovídal a zároveň si připravoval přístroje a pohyboval různými věcmi, aniž by bylo třeba. Klienti obvykle odpovídali pravdivěji, pokud jste se nedívali přímo na ně nebo pokud se otázky nezdály být ničím důležitějším než prostředkem k vyplnění ticha v době, kdy se Randall připravoval.

Velvyslanec mluvil o původu svého cerebrálního vetřelce mlhavě, ale řekl, že jej vyzkoušel krátce po příjezdu do Londýna. Bylo to příjemné, takže si sen v průběhu posledního týdne několikrát vyvolal. Poté se mu tenhle nový zážitek omrzl.

Randall věděl, že by k tomu nedošlo, kdyby to byl jeden z jeho výtvorů. Vždy přidával náhodné matrice, takže zážitky byly pokaždé trochu jiné. Bylo to jako kdybyste chodili do restaurace a nechali výběr jídla na číšníkovi; škála pokrmů a počet chodů byly omezeny pouze jídelním lístkem. Čas od času bylo třeba změnit jídelníček a tehdy se k Randallovi jeho klienti vraceli.

Výpadky paměti se objevily několik dní po Elliotově posledním zážitku. Zpočátku to byly jen krátké záblesky, ale teď už se sotva dokázal soustředit na cokoli

jiného. Ať spal nebo bděl, stal se zajatcem toho výjevu. Ten se ale měnil. Zpočátku nepostřehnutelně, avšak teď ho příznaky v jeho lebce ovládaly podle libosti.

"Musíte mi pomoci," řekl Elliot. "Už to dlouho nevydržím. Opravdu ne."

"Už jsem to dělal," ujistil ho Randall. "Za pár hodin budete v pořádku. Řekněte mi všechno, na co si vzpomenete z původní simulace."

Podle stručného popisu, dokonce i když vzal v potaz Elliotův vyklad, si byl Randall ještě jistější, že se nejedná o jeho projekci. Ty novější by se zničily, kdyby se je někdo pokusil zkopírovat nebo upravit. Dokonce i kdyby to byla starší mnemografie, která by byla důkladně deformovaná, musely by v ní být nějaké záchytné body, které by poznal. Usoudil, že tato fantazie byla na zakázku vytvořena pro Elliota, ale že on se příliš styděl na to, aby to připustil.

Byla to jedna z epizod s tematikou sexuálního násilí. Většina jich byla takových. Naplnění snu historicky umístěné na plantáže v jižanských oblastech minulého století. Bičování polonahých otroků; štvance na koních; přepadám a znásilňování černošek; vše završeno sexuálním ponižením bílé dívky.

"A co se děje teď?" zeptal se Randall.

Elliot potřásl hlavou. Oči měl doširoka otevřené, nemrkal, jako kdyby ve stavu bdělosti mohl uniknout té noční můře.

Ale nebylo pro něj záchrany, dokud háčky, které mu pronikly do mysli, nebudou odstraněny.

"Pokuste se uvolnit," řekl Randall. Snoskop mu toho dokáže říct mnohem víc než slova. "Nasad'te si tohle." Natáhl

Elliotovi na hlavu čepičku a přitáhl mu popruh pod bradou, potom otáčel křídlovými matkami na jejím okraji, aby měděný pásek těsně přilehl k velvyslancovým skráním.

"Vy svými očima vidíte ven," vysvětloval, když zaostřil čočky v kukátku přímo na Elliotovy zorničky. "A já jimi vidím dovnitř."

Při průzkumu mysli svých klientů se víc spoléhal na svůj mentální talent než na svůj přístroj, který mu sloužil k zesílení a zahuštění toho, co objevil. I když většina lidí prohlašovala, že stroje nenávidí, všichni raději věřili tomu, že byli zkoumáni bezduchým přístrojem. Nelíbila se jim myšlenka, že jim mozek prozkoumává nějaké jiné lidské vědomí.

"Tohle není jako vizuální snímám," pokračoval Randall, jak se snažil Elliota uvolnit, zatímco nastavoval přístroj. "Já nevidím obraz toho, co si myslíte, jen symboly toho, co tam je. Mnemografii není možno rozlousknout, když se chcete podívat, co je uvnitř, protože každá je sérií klíčových obrazů, na které reaguje vaše mysl. A každá mysl, každé tělo reaguje odlišně. To proto také i ty nejjednodušší připadají různým lidem různé."

Snoskop byl naladěný na Randallovy mozkové vlny, což znamenalo, že on byl jedinou osobou, která mohla rozumět tomu, co přístroj ukazoval. Na chvíli pohlédl na průhledný obraz vysílaný na sítnici, aby zkontroloval hypnotický vzorek, který rotoval těsně před ambasadorovými sítnicemi. Když na něj znovu pohlédl, Elliot byl už v moci toho technického kouzla.

Randall vypnul hypnotizující rytmus a ujistil se, že spleť drátů z Elliotovy čapky je náležitě připojena ke snoskopu. Přitáhl si židli blíže k pohovce, posadil se, sáhl po druhé čapce a zkontroloval kabely. Uhladil si vlasy dozadu a nasadil si čapku na hlavu, potom začal přecvakávat přepínače.

Zažehla se světla. Bílá a žlutá a rudá. Snoskop začal hučet, měřicí přístroje ožily a pisátka začala poskakovat. Rozsvítilo se hlavní světlo. Poblíkávalo zeleně. Úvodní sekvence skončila. Vše bylo připraveno.

Kromě toho, že byl připojen ke snoskopu čapkou, od přístroje vedl také kabel k Randallově pravé ruce.

Potom stiskl Randall tlačítko a vstoupil dovnitř.

Už na okraji pocítil ten strach. To bezprostřední nebezpečí číhající v nejtemnějších zákoutích kůry mozkové.

Nejčastěji bylo prvním problémem falešnou iluzi najít, podnítit reflex, který ji spouští. Ale protože Elliotův implantovaný sen se narušil, když zmutoval do paměťového implantátu, Randall se téměř okamžitě ocitl v té neovladatelné fantazii.

Zpočátku ignoroval podrobnosti a odplul pryč od toho víru, aby se vyvaroval chemické záplavy emocionální paniky.

Randall jednou řekl, že dobrá mnemografie potřebuje choreografii klasického baletu smíšenou s pestrostí hudební síně. Rovnováha musí být pečlivě vyvážená a každá otočka musí být následována jinou, ale související akcí. Bylo to jako psát program pro variетní představení, při kterém nikdy nepadala opona.

Byl umělec. Jako malíř dokázal lehce rozeznat vlastní styl a námět, barvy a textury, které měl v ob-

libě. Randall se specializoval na snové krajiny. Znal svou jedinečnou práci až do posledního tahu štětcem. Tohle nikdy nebyl žádný z jeho programů.

Stejně jako znal své výtvary, dokázal také rozeznat práce svých rivalů. Nejdříve, na krátkou chvíli, si myslel, že v tomhle zápisu je něco povědomého. Ale byl mu neznámý.

To nebylo velké překvapení. To, co kdysi bývalo vzácným a nákladným zařízením, bylo nyní lehce dostupné. Díky tomu bylo vytvářeno stále více mnemo-grafií. Nárůst kvantity neodvratně vedl k poklesu kvality. Být mozkovým chirurgem vyžadovalo víc než jen vlastnit skalpel, takže jak si všichni mohli myslet, že dokáží vytvořit dokonalé psychické konstrukce jen proto, že vlastní snoskop?

Nevyžadovalo to velkou dovednost rozstříhat různé mnemografie a slepit je dohromady, nazvat je "průřezovými" a představovat je jako originální výtvary. Anebo mohly být dekodovány a pirátsky kopírovány skutečné mnemografie, i když každá z kopií ztrácela jasnost a ostrost, a potom prodány pod cenou. Bylo tu tolik nováčků, že se chovali jako drožkáři soutěžící o nejlevnější jízdné. Položit mentální minové pole byl přesný ten druh triků, který každý hacker rád zkoušel. Nebylo to nic jiného než například nakazit někoho úmyslně chřipkou. Vypustit někam virus jen pro zábavu. Ovšem jen profesionál by dokázal u Elliota vyvolat tak intenzivní záporné emoce - a provést to s takovým citem. Ale proč by tohle nějaký profesionál dělal? Nebylo zrovna prací solidního obchodu změnit klientovu hlavu v síň hrůzy. Uvažoval, jestli se Elliot poprvé nesetkal s mnemo-grafií v Amerikách, kde v poslední době docházelo k tolika technickým pokrokům. To by vysvětlovalo, proč nedokázal identifikovat toho umělce.

Ať už byl její původ jakýkoli, Randall obdivoval strukturu a kompozici. I když to mohlo zvenčí vypadat jako upravená fantazie, způsob jejího podání byl vzdálen rutině.

Viděl zřetelně způsob vazbení jednotlivých dějových linií; viděl definované hranice konzistentnosti; viděl zašifrované funkce jednotlivých postav, jejichž úkolem bylo vnímat a plnit touhy klienta. Avšak ony to nedělaly, teď už ne. V tom byla ta potíž. Dělalý pravý opak. Obrátily se proti Elliotovi.

Ta úprava nebyla ani trochu jemná. Velvyslanec teď byl sám nemohoucí obětí. Šťvanou a bitou, mučenou a znásilňovanou.

Protože Randall vnímal mlhavou ozvěnu Elliotova původního morbidního gusta, poznal, nakolik si přikrášlil původní scénář. Necítil k Elliotovi přílišné sympatie, ale jeho úkolem nebylo soudit. On tady byl proto, aby jej vysvobodil z vězení vlastního mozku.

Původně byla ta epizoda přehrávána postupně. Ale nyní se všechno dělo naráz, pronikalo to do celého vědomí a ničilo všechny ostatní myšlenky. Kdykoli se Elliot pokusil myslet na něco jiného, třeba i jen pokud se chtěl potěšit nějakou příjemnou vzpomínkou, zjistil, že ta část jeho mozku je již obsazena jedním z dalších obrazů jeho vlastní potupy.

Černošští otroci ho někde bičovali, jinde pronásledovali. Muži i ženy, všichni k němu byli stejně shovívaví, jako byl původně on k nim. A byla tam také ta bílá dívka. Malá, útlá, stále ještě panna až do onoho násilného útoku na její nevinost.

Pro Elliota byla jen další otrokyně. Stejně jako všechny ostatní ženy. Pro něj i pro všechny muže. Po celém světě i v

celých dějinách muži vždy zacházeli se ženami jako se svými otroky.

Randall zachytil tu myšlenku a uvažoval, odkud pocházela. Všechny ženy byly otrokyněmi...?

Ta dívka měla blondáté kučery, nosila dlouhé bílé šaty s několika parádivými spodničkami a El-liot se jí děsil. Držela nůž. Ostří bylo dlouhé a ostré, střenka tlustá a vroubkovaná. Dívce se rozzářily oči a usmívala se, jak se připravovala k vykonání msty.

Randall poznal ty oči, poznal ten úsměv. To ty blondáté vlasy ho nejprve zmátly. Když se otočila od Elliota a pohlédla přímo na něj, nebylo pochyb o tom, co je zač. Dokonce i když tady ve skutečnosti nebyla.

Byla fantomem v Elliotově zmučené mysli, ale byla také jeho bohyní pomsty. Protože to ona vytvořila ten apokalyptický sen.

Fyzicky tam nebyl ani Randall. Jeho zorným úhlem byl neomezený výhled, díky kterému přehlížel celé kaleidorama. Přesto však na sebe pohlédli.

"Ahoj, ty hrubiáne," řekla Juliette.

Randall byl na druhé straně ulice, když si všiml toho přepadení. Dva mladí chuligáni si vybrali nejvhodnější chvíli, protože nablízku nebyl nikdo další. Pokud by oběti byl muž, Randall by nejspíš nehnul ani prstem. Ale nedokázal se ovládnout, aby nečinně přihlížel, je-li za bílého dne přepadena žena.

"Hej!" zařval, jak se hnál po vlhké dlažbě. "Nechtě toho!"

Doufal, že utečou dřív, než k nim dorazí, oni ale nepřestávali trhat za ženinu kabelu. Oni táhli na jednu stranu a ona táhla na druhou, jak ji odmítala pustit bez ohledu na to, že ji jeden z útočníků švihal přes ruce.

"Řekl jsem -"

Randall popadl toho, který ženu bil, a otočil si ho k sobě.

"- nechtě -"

Pravou pěstí jej udeřil do žaludku. Lupič se zkroutil, chytil se za břicho a upadl. Ten druhý se pokusil utéct, ale Randall ho chytil za rukáv a přitáhl ho zpět.

"- toho -"

Prudká rána levačkou shora a druhý útočník se zhroutil na zem.

"Vy nechtě toho, vy hrubiáne!"

Randall pocítil na tváři úder. Rychle se zaklonil, odstrčil zbraň jednou rukou a druhou sevřel ruku útočníka.

Shlížel na ženu, která jej udeřila deštníkem, na ženu, kterou uchránil před oloupením. Byla malá, ne vyšší než metr padesát, a ruka, kterou teď svíral, vypadala drobně. Všiml si jejích nehtů. Byly nalakované načerno. Usoudil, že to by vysvětlovalo, proč ho udeřila. "Pust'te mě!" řekla.

Sledoval, jak se oba zloději vlečou pryč, potom se otočil zpět k ženě.

"Když mi slíbíte, že už mě nebudete tlouct," řekl a pustil ji. "Snažil jsem se pomoci. Nemusel jsem se namáhat."

"Násilí nebylo nutné," opáčila. "Šlo jen o peníze."

"Jen o peníze?"

To muselo znamenat, že jich má spoustu. Její oblečení vypadalo nákladně, jak si všiml, a držadlo jejího deštníku bylo ze slonoviny.

"Jsou chudí. Mají hlad. To je nutí k zoufalým činům, protože jsou moderní společností zbaveni práce."

"Ježíši," zamumlal Randall.

Byl chudý. Měl hlad. Neměl práci. Uvažoval, jestli by jí vadilo, kdyby jí ty peníze vzal.

"A rouhání není nutné nikdy!" dodala.

"To je to jediné, co si můžu dovolit," vysvětlil jí Randall a měl se k odchodu.

"Ach, jste zraněn!"

Dotkl se obličeje. Tvář mu krvácela po ráně deštníkem.

"To je jen krev," řekl.

"Jen krev?"

Znovu na ni pohlédl a poprvé ji uviděl pořádně. Tvář měla téměř celou začleněnou kloboučkem. Zahleděl se jí do očí.

To levé bylo jasně modré, to pravé tmavě hnědé. Byla mnohem mladší, než si myslel, kolem dvaceti, jen o pár let mladší než on. Velmi pěkná. Ne ten typ, který by si podle něj maloval nehty načerno.

Některá její slova byla trochu divná a také měla cizí přízvuk. Randall si nejdříve myslel, že musí jít

o uprchlíci před jednou z těch válek, které pustošily

Evropu v průběhu posledních tří dekad. Uprchlíci

byli obvykle chudí, takže ona byla mnohem spíš

v politickém exilu. Zřejmě její rodina utekla po něja

kém vnitrostátním převratu než po útoku zvenčí.

V průběhu posledních šesti nebo sedmi let k žádným větším konfliktům v Evropě nedošlo. V té době začalo 20. století.

Tato okolnost byla velmi často označována za předzvěst nového úsvitu celého světa: mělo to být Století míru. Války na Balkáně neměly zdánlivě žádnou váhu a koloniální výboje ve zbytku světa ji neměly nikdy.

Randall věděl, že to nemůže vydržet. Ještě před koncem první dekády bude potřeba zvolit jiné jméno.

"Jste zraněn," řekla, "Musíte mi dovolit, abych vás obvázala."

"Je to jen škrábnutí."

"Rány se mohou zanítit. Vyznám se v oněch věcech. Můj otec je doktor. Pojd'te za mnou. Není to daleko."

Vykročila. Neohlížela se. Byla zvyklá, že ji ostatní poslouchají.

Randall předpokládal, že nemá co ztratit. Zachránil ji před oloupením a možná, že by z toho mohl něco vytěžit. Nějakou malou odměnu, možná pár šilinků, možná také něco na zub v jídelně služebnictva.

I kdyby mu neřekla o svém otci, dokázal posoudit podle jejího chování, že žije v domě se služebnictvem. Následoval ji po boku, ale o půl kroku zpět. "Kdybych měla v té kabele jen peníze," promluvila, "ti darebáci by ji získali. Potřebují je víc než já. Ale to, co v ní mám, to je mnohem cennější." "Neměla byste nosit cennosti sama." "A proč ne? Protože jsem žena?" "Ne, protože je nebezpečné chodit bez doprovodu." "Pro ženu?" "Pro všechny." "Londýn je jako džungle. To tím myslíte?" "Ano." Zasmála se. "Není jako džungle. Já jsem v džunglích žila. V džunglích mě nikdo neokradl." Otočila se k Randallovi. "Děkuji vám, že jste mi pomohl. Mrzí mě, že jsem vás uhodila." "Mě taky. Ale proč jste nepoužila deštník proti těm dvěma?" "Nejsem si jistá. Je vhodné nebo není vhodné bít někoho, kdo je menší než vy?" Znovu pohlédla na Randalla. Oči měla v úrovni jeho hrudi a pomalu zvedala zrak, až do jeho výšky sto devadesát centimetrů. Usmála se a on se usmál také. "Myslím, že Londýn není nebezpečný pro muže, jako jste vy." "Leda když potkám dívku jako vy." "Takže vy jste chlapec?" "Cože?" "Věta tázací. Jste malý chlapec? Ne. Už ne. Jste dospělý. Jste muž. A já nejsem dívka. Já jsem žena. Jasně?" Randall pohlédl na její nehty. Bylo to jasné. "Měl bych radši jít," řekl. Dotkl se prsty štítku na čepici a začal přecházet ulici. "Pozor!" Rychle uskočil zpět a jen taktak se vyhnul kolům pořádně naloženého povozu taženého dvěma podsaditými volky. Potom uklouzl. Měl co dělat, aby neupadl do kanálu, ale zašpinil si při tom kalhoty blátem a špinou. Vystupoval zpět na chodník a klel si přitom pod vousy. "Ulice jsou pro chlapce nebezpečné," řekla. "Dokonce i pro tak velké chlapce, jako jste vy." Vyndala krajkový kapesníček, strčila si jej do úst, aby jej navlhčila, a otřela jím Randallovi tvář. Rudá barva jeho krve se smísila s růžovou z její rtěnky. Vykročila pryč a Randall ji chvíli bez hnutí sledoval, než se vydal za ní. Dům byl obrovský, se šesti rozlehlými kamennými stupni vedoucími k širokým vstupním dveřím. Dveře otevřela nějaká sloužící dívka. Nebo možná, napadlo jej, sloužící žena. "Dobrý den, Mademoiselle Juliette," řekla. Mademoiselle Juliette? Znamenalo to snad, že byla Francouzka anebo tak služebnictvo vždycky oslovuje své paní? "Řekněte komorné, ať v komnatách služebnictva připraví koupel," řekla. "Řekněte pradeně, že dostane vyprat nějaké šaty." "Ano, mademoiselle," odpověděla služebná. "Váš klobouk, pane?" Když Randall sledoval, jak větší jeho čepici najedno ze sady paroží připevněných na stěně, uvědomil si, že je to poprvé, co mu někdo řekl "pane" a myslel to vážně. To je to, co potřeboval, rozhodl se. Sluhy. Velký dům. To bylo to, co bude mít. Juliette si sundala klobouček. Vlasy měla černé jako uhl. Střižené nakrátko jako muž. Služebnictvo. Velký dům. A dívku jako Juliette, pokud by si nechala vyrůst hebké vlasy dost dlouhé na to, aby jí rámovaly bledou tvář a jemné rysy. Otevřela kabelu a vyndala černou kovovou krabičku, opatřenou visacím zámkem a přepásanou koženými popruhy. I když byla malá, byla velmi těžká. "Co je uvnitř?" zeptal se Randall. "Zlato?" "Něco cennějšího než zlato," odpověděla mu Juliette. "Musím dát to svému otci." Následoval ji širokou chodbou a dveřmi na jejím konci. Randall očekával chirurgickou ordinaci, ale místnost vypadala jako malá továrna. U protější stěny stálo cosi, co připomínalo velké kostelní varhany. Nemělo to klaviaturu, ale hučelo to a hvízдалo jako nějaké mechanické zvíře, jak stlačený vzduch unikal z jednotlivých píšťal. Složitá spleť trubek z jakési slitiny propojovala toto zařízení s několika dalšími podivnými přístroji. "Co je tohle všechno?" zeptal se. Jakmile Elliot i s oběma policisty vyšli z domu, Randall zavolal svého majordoma a řidiče. Dal jim pokyny a Jenkins si na sebe vzal Randallův klobouk a převlečník. Měli za úkol vyrazit přesně za deset minut. Randall vyšel nahoru a připravil se. Ve stejnou chvíli, kdy řidič odvážel komorníka pryč, odešel on vchodem pro služebnictvo. Byla studená noc, bez mlhy, jeho dech se však srážel v temném vzduchu a vytvářel tak jakýsi soukromý mlžný závoj. Čas od času se ohlížel, vyčkával ve vchodech domů a ověřoval si, že není sledován, než konečně vklouzl do městského bludiště úzkých uliček. Jestli ulice a třídy byly tepnami hlavního města, tak potom tohle byly jeho žilky. Cítil spoustu očí sledujících každou píď jeho cesty a uvažujících o tom, co je zač a jestli se vyplatí jej okrást. I když jeho šaty byly chatrné a záplatované, i tak by se za ně dalo získat několik pencí. Ale byl velký a silný, příliš nebezpečný, pokud by se jej pokusili přepadnout. Kdyby Randall nepotkal Juliette, nejspíš by stále ještě žil tady. Pokud by byl ještě naživu.

Přežil chudinskou čtvrt' a získal velký dům a sluhy tak, jak si přál. Ale neměl dívku jako Juliette. Dokonce ani Juliette. Už ne. I to přežil.

Když dorazil k Trafalgarskému mostu, zastavil se, opřel se o zábradlí a vyhrnul si proti větru ošoupaný límec. Zapálil si doutník a pohlédl na chatrče a stany, které lemovaly nábreží. Všude podél chodníku plály ohně. Dokonce i uprostřed noci plnily studený vzduch exotické vůně a tichem se nesly cizí hlasy.

Zatímco evropští sousedé trpěli výboji a zabíráním území, občanskými válkami a revolucemi, Velká Británie vybudovala nejmocnější říši, jako kdy svět znal. Století míru trvalo do roku 1914, ale britská říše se opět vyvarovala toho, aby byla vtažena do války. Londýn byl jejím hlavním městem a občas se zdálo, že všichni obyvatelé říše přišli žít sem.

Uvědomil si, že je sledován, ale uklidnil se, když si všiml, že na něj ze stínů zírají dva spratkové. Místo aby odhodil nedopalek doutníku do Temže, hodil jej na zem. Děti se po něm okamžitě vrhly a přitom se vzájemně strkaly a vrážely do sebe.

"Tady máte," řekl a natáhl ke každému z nich ruku.

Popadly šestipence a zmizely pryč. Randall se chvíli smál.

"Taxi!" zavolal a vzápětí se z temnoty vynořila rikša.

"Proč jdete?" řekl nejspíš taxikář. Což byla dobrá otázka.

Kódovaný signál ve svévolné mnemografii a on zapomněl na všechno. Randall věděl, že ho chce Juliette vidět ještě méně než chtěl vidět on ji, že ho volá jen proto, že nemá jinou možnost. Ještě jednou se ji chystal zachránit.

Od doby, kdy se viděli naposledy, uběhlo deset let, a dalších deset od jejich prvního setkání.

Randall si hověl v horké koupeli, když vešla dovnitř.

"Nevstávejte," řekla. "Jsem tady, abych se vás zeptala, jestli něco nepotřebujete."

"Ne... nic," odpověděl jí a rukama si zakrýval rozkrok.

Měla na sobě plátěné kalhoty a bavlněnou košili, kterou musela nosit pod tím kabátem sahajícím jí až ke kotníkům.

Alespoň že používala růž na rty a oční stíny. Kdyby toho nebylo, mohli by si ji skoro plést s mladým mužem.

Randall přemítal, proč je taková pěkná dívka rov-nostářkou. Co ji nutilo, aby skrývala svou ženskost?

"Vy a já, ještě jsme se nepředstavili," pokračovala. "Moje jméno, je to Juliette Eva."

Juliettin otec byl Švýcar, jak Randall zjistil, a její matka byla Angličanka, ale zemřela, když byly dívky tři roky. Narodila se v Anglii, ale vyrůstala ve Švýcarsku - a v Africe a v Asii, kde její otec pracoval v misionářských nemocnicích.

Jmenoval se doktor Kastring. Příjmení se Juliette vzdala, protože bylo prosazováno po otcovské linii. Místo toho si vybrala Eva. Bible říká, že to je jméno první ženy, a Juliette Bibli věřila. Nebo něčemu z ní.

"Já jsem Albert Randall," odpověděl on a rozhodl se, že bude lepší, když jí nepodá ruku.

Vypadalo to, že Juliette zde je ještě kvůli něčemu jinému než kvůli představení se, protože se posadila na okraj kádě.

"Nestyďte se, Randallo," řekla mu. "Jste stvořen k obrazu Božímu a hodně nahých mužů jsem viděla."

Neměla však na mysli bělochy, jen nahé divochy ve vzdálených zemích. Rodina jejího otce vydělala spoustu peněz na prodeji zbraní všem zemím v Evropě, ale Kastring se nedokázal smířit s válkou proti křesťanům. Opustil Švýcarsko a vydal se do nejtemnějších koutů zeměkoule, kde se oddával léčení těch nejubožejších a nejzbedačenějších duší.

Nakonec došel k závěru, že civilizace není ničím jiným než slušnou maskou, jež zakrývá ošklivou tvář barbarství. V každém hlavním městě bylo víc divochů než ve všech džunglích světa. Kastring se s dcerou přestěhoval do Londýna.

"Vidím, že jste silný a zdravý," řekla Juliette. "Jaké jste měl zaměstnání?"

"Učedník v loděnicích. Měl jsem se stát nýtovačem, ale potom jsem vstoupil do obchodního loďstva. Trochu jsem boxoval." Randall pokrčil rameny. "A co vy? Co děláte vy?" Odhadoval, že nedělá nic. Neměla to zapotřebí. Její svět oplýval bohatstvím a výsadami, což jí poskytovalo svobodu, aby vypadala a strojila se podle libosti.

"Pomáhám otci," odpověděla.

Doktor Kastring věřil tomu, že všechny nemoci byly způsobeny jedinou věcí: nerovnováhou v mozku. Mozek ovládá celé tělo, a pokud je někdo nemocný, je to proto, že jsou produkovány špatné chemické látky nebo proto, že ty správné se nedokázaly dostat do postižených částí těla. Zkoumáním pacientova mozku by měla být chyba odhalena a opravena. Pokud byl v dokonalém funkčním pořádku, přirozené obranné schopnosti těla dokázaly zahnat jakoukoli nemoc. Kastring vyvinul a sestrojil vlastní důmyslné zařízení, aby se dostal hluboko do lidského vědomí a odhalil všechny defekty. Mohlo to být provedeno stejně přesně jako seřizování hodin v zemi jeho původu.

Randallovou mysl prolétlo slůvko "kukačky", ale zůstal zticha.

"Pro zdravé tělo jsou potřebné zdravé myšlenky," řekla Juliette. "Vaše tělo vypadá zdravě. A co se vašich myšlenek týče..."

Hleděla Randallovi do očí, jako by se snažila zahlédnout, na co myslí. Na chvíli téměř věřil tomu, že to dovede, ale usoudil, že nebylo těžké to odhadnout. Každý muž, který by byl s dívkou jako Juliette, by měl podobné myšlenky.

"Viděl jste přístroje mého otce," pokračovala. "Mladý muž, to on není. Vyžadujeme někoho, kdo by nám pomohl s těžkými částmi naší práce."

"Chcete říct," ozval se Randall, "že jsou nějaké věci, které žena dělat nemůže. Potřebujete muže."

"Chcete tohle zaměstnat?"

"To záleží na platu a vyhlídkách."

"Můžeme si najít někoho jiného." Vstala. "Vy nejste jediný."

Vzal tu práci.

Juliette trávila většinu svého volného času agitací za ty, kdo podle jejího prohlášení patřili k největší menšině státu i světa: ženy. Nehty měla nabarvené načerno na důkaz smutku nad potlačováním jejího pohlaví. I když byla moderní ženou, říkala, že jí nevadí všichni muži. Jen téměř všichni.

Randall si dlouho myslel, že on k těm nenáviděným nepatří. Dokonce si myslel, že ho ona miluje.

Ale mýlil se. Nenáviděla všechny muže a jeho nenáviděla ze všech nejvíc.

To proto se ho také před deseti lety pokusila zabít.

"Není tohle ta správná pozice, ve které jsi mě měl vždycky rád, Alberte?" zeptala se Juliette hlasem jen o trochu silnějším než šepot. "V posteli, na zádech?" "Ne," protestoval Randall. "Tak jsi měla ráda ty mě." "Já už dál nemám na takovéhle věci náladu. Už ne." "Smůla. To je jediný důvod, proč jsem přišel." Trvalo mu zbytek noci a většinu dopoledne, než k ní konečně dorazil. Musel cestovat dolů do Sussexu, jen pár kilometrů od pobřeží. Ta zemědělská chalupa stála na konci blátivé cesty a Juliette ležela v zadní místnosti.

Pohlédla na něj, na jeho zblácené staré šaty. "Za těch 20 let ses nezměnil," řekla. "A co já?" Málem ji nepoznal. Byla nemocná, to proto ležela v posteli, ale muselo v tom být něco víc než jen nemoc.

Tělo měla vždycky útlé, ale teď bylo vychrtlé; pleť mívala vždy bledou, ale teď byla bílá. Obličej, posetý temnými rýhami, měla vyzáblý a propadlý a těch pár vlasů, co jí zbylo, zešedlo. Jen oči měla stejné: to levé jasně modré, to pravé tmavě hnědé.

"Nech si vtipy o změně nové ženy ve starou ženu," upozornila ho.

Vypadala dvakrát starší, než ve skutečnosti byla, a to nebylo nic, o čem by Randall dokázal žertovat. Byl jejím stavem otřesen.

"Vypadám jako smrtka, já vím," řekla. "Není na tom nic moc divného, brzy budu mrtvá."

"Co se s tebou stalo?"

"To samé, co se přihodilo mému otci."

Kastring několik týdnů před smrtí dramaticky zestárl. Zdědila snad Juliette stejnou smrtelnou chorobu?

"Zabil ho jeho výzkum," dodala, "a teď zabíjí mě."

"Ale pro tebe to nebylo nebezpečné. Nebo bylo?"

"Tehdy jsme o tom vůbec neuvažovali. I kdybychom to věděli, stejně bychom pokračovali. Měli jsme Boží poslání vyléčit moderní nemoc lidstva. Otec by považoval smrt za odměnu, rychlejší cestu k posmrtnému životu. Ale já bych si přála, aby existovala i pomalejší cesta."

Když si přitahovala pokrývku ke krku, Randall si všiml, že má nehty stále černé.

"Už si je nedokážu malovat," řekla. "Všechno pro mě dělají dvě mladé ženy. Nebo dělaly. Teď jsou pryč, protože už je dál nepotřebuji. To ony zaháčkovaly velvyslance."

Místnost byla malá a zdála se být ještě menší, protože snoskop a jeho pomocné přístroje zabíraly většinu volného místa. Skop byl staré konstrukce, ale všechno zbývající vybavení bylo mnohem novější. Bylo tam i pár kousků, které Randall nepoznával.

"Ale byla to tvoje mnemografie?"

"Ano. Možná, že mé tělo už nestojí za nic, ale s duchem je všechno v pořádku. Věděla jsem, že požádají tebe, abys ty háčky odstranil, že najdeš můj vzkaz. A mě."

"Nebylo by jednodušší napsat?"

"Ne. Doufali, že mě najdou tvým prostřednictvím, takže jsi byl pod neustálým dohledem. Chtějí mou mrtvolu. A nebudou muset už dlouho čekat."

"Kdo chce tvou mrtvolu?"

"Ti, kteří řídí zemi."

"Vláda?"

"Ti, kteří řídí vládu."

Juliette prohlašovala, že má ducha v pořádku, ale Randall o tom pochyboval. Stala se snad stejně senilní jako vypadala?

"Věděla jsem, že přijdeš, Alberte."

"Ty bys pro mě udělala to samé."

"Myslíš?" Juliette se pokusila zasmát, ale rozkašlala se. Kašlala, dokud jí nedošel dech, potom se velmi pomalu nadechla. "Posaď se."

Randall na ni pohlédl.

"Prosím."

Přitáhl si židli a sedl si vedle postele.

"Těžké prvky, které jsme zpočátku používali, působily jako jed," řekla. "Stále ještě mám v sobě jejich zbytky."

Prozařovaly mi tělo a pomalu mě ničily."

"A co já? Byl jsem také nakažen?"

"Pravděpodobně."

"Takže zemřu?" "Všichni zemřeme. Někteří dříve než jiní.-Neměl bys tak dbát jen o sebe, Alberte. Byl jsi zasažen mnohem méně než my. Skončili jsme s výzkumem rozpadu těžkých kovů krátce potom, co ses k nám přidal."

"Takže já se rozkládám? K čemu vlastně bylo všechno to, co jste se mnou prováděli?"

Randallovi trvalo nějakou dobu, než pochopil, že nebyl najat jen jako dělník. Kastring ho přijal, protože byl svěží a zdravý; chtěl podlomit jeho zdraví, aby ho mohl léčit. Jediný rozdíl mezi Randalllem a laboratorním zvířetem byl, že mohl být dotazován na všechny příznaky a změny.

Teorie, že fyzická nemoc byla psychického původu, nebyla nikdy prokázána. Kdyby Randall nebyl tak zdravý, Kastringovy pokusy by jej nejspíš zabily - protože jeho přístroje by ho téměř jistě vyléčit nedokázaly.

Když odhalil, co se děje, Randall téměř odešel. Zůstal jen kvůli Juliette. Protože mu řekla, že neměla nejmenší tušení o tom, co s ním prováděl její otec. A protože byli milenci. Nepřesvědčila ho v prvním bodě, ale s tím druhým beze zbytku souhlasil.

"Myslím, že se ti líbilo to, co jsem s tebou prováděla," řekla Juliette.

Randall přitakal, ale to nebylo to, na co myslel. Kastring zemřel. Juliette umírala. Zemře on také podobně, se scvrklým tělem mizícím do ztracena? Pokud ano, kdy...?

Juliette natáhla kostnatou ruku a sevřela jí tu jeho. "Vzpomínáš?" zeptala se.

Zatímco Kastring pokračoval ve svých pokusech, Juliette začala provádět vlastní analýzy funkcí mozku.

Přizpůsobovala metody a přístroje svého otce a zaváděla sondy do myslí jiných. Randall byl tím jiným.

"Tohle tedy chceš se mnou dělat?" zeptala se po svém prvním průzkumu.

"Ano."

"Souhlasím. Měli bychom to udělat."

Randall si to pamatoval. Díval se jí do očí, nejistý, jestli opravdu nahlédla do jeho myšlenek nebo ne. Protože to bylo jediné, na co myslel od doby, kdy se potkali, nebyl třeba žádný zvláštní přístroj, aby se dalo přechíst, co má ukryto v mysli.

"Bylo to, jako bychom už byli milenci," řekla Juliette, když také vzpomínala. "Sdíleli jsme své mysli předtím, než jsme sdíleli svá těla, a myšlenka je tím nejerotičtější smyslem. Sex v hlavě je lepší než fyzický sex."

Randall o tom nikdy přesvědčen nebyl. "Ale byla jsi velmi fyzická," řekl.

"A tys byl velmi duchaplný."

"To tě překvapilo, že?"

"Věděla jsem, že máš šikovné ruce, Alberte." Juliette mu znovu stiskla ruku a on to sotva pocítil. "Ale sdílel jsi mou mysl, a to muselo podnítit tvou mozkovou činnost."

"Ovšem." Usmál se. "Stejně jako mé tělo dalo tobě svaly."

"Chtěla bych mít svaly teď," řekla.

Stal se z nich pár, tým. Vzájemně se milovali, společně pracovali. Říkali tomu výzkum. I když mohli sdílet svá těla, jejich mysli se nikdy nespojily. Jeden mohl odesílat myšlenky a ten druhý je mohl přijímat, ale neexistovala simultánní komunikace.

Tak také odhalili způsob přenášení obrazů, které dokázal mozek dekodovat. Nazvali to snoskop.

"Překvapil jsi mě, Alberte," ozvala se Juliette. "Tehdy se senzografem jsem si uvědomila, že jsi člověk mnoha skrytých možností. Ať jsme se já s otcem snažili sebevíc, nepřevíjel se. To ty jsi ho zprovoznil."

"Prostě jsem do toho jen správně kopl."

"Přesně. Tehdy jsme také začali používat výraz 'nakopávat systém'. A co ty ostatní?"

Randall pokrčil rameny. Nedokázal si je všechny zapamatovat. Juliette se svým otcem vymýšleli věci, pro které neměli žádné názvy. Oni žádné nepotřebovali, protože vždy věděli, co tím ten druhý myslí. Dělal pokusy s dřevěnými krabicemi nacpanými po okraj magnetickými tyčkami, jejichž polarita se pravidelně převracela pokaždé, když jimi protékal elektrický proud. Ty magnety byly nepravidelných tvarů a velikostí a Randall jednou řekl, že vypadají jako čipy. Tak se z nich staly čipy.

Jedním z jeho prvních úkolů bylo plnit tyto krabice tolika srovnanými čipy, kolika mohl. Začal používat palici, aby tam zarámoval další magnety. Čím víc čipů v krabici, tím větší kapacita rámu, v jejich slovníku 'ramka'.

"Měřil jsi délku měděných vláken," pokračovala Juliette, "a všiml sis, že mají vzorek jako podrážky, když jsou nově podbity. Tehdy jsme začali měřit na 'bity'. Měl jsi instinktivní cit pro vše, co jsme dělali, Alberte, zatímco můj přístup byl mnohem teoretičtější. To byly úžasné dny. Také jsme si spolu užívali."

"Dokud ses nepokusila mě zabít."

"Já ne. Já ne. Já ne." Na chvíli se jí vrátil přízvuk, dokud se znovu nerozkašlala. "Nevěděla jsem, že tam jsi. Když otec zemřel, byla jsem tak sama, tak prázdná. Znelíbilo se mi, co jsme dělali s jeho vybavením, kam nás náš výzkum vedl.

Byla to zrada jeho víry a já to chtěla zastavit."

"Takže jsi založila ten požár." Randall vstal, přešel k oknu a zíral ven na Pahorkatinu.

"Bylo to moje. Já jsem zdědila veškeré otcovy přístroje. Mohla jsem si s nimi dělat, co jsem chtěla, a já je už nechtěla dál používat."

Bylo to moje. To byl způsob, jakým Juliette vždycky uvažovala o něm, uvědomil si Randall. Patřil jí. A pokud ho už dále nechtěla, mohla ho odhodit jako rozbitou kladku.

"Nikdy jsi za mnou nepřišla do nemocnice," řekl. "Dokonce jsi mi ani nikdy neposlala pohled. 'Mrzí mě, že jsem tě málem upálila zaživa. Brzy se uzdrav.' Nikdy ses mi neozvala až do věřejší noci."

"Už to mezi námi skončilo, Alberte."

"Ale nebylo potřeba..." Zavrtěl hlavou.

"Mrzelo mě to, věř mi, hrozně mě to mrzelo. Nechtěla jsem ti ublížit. Chtěla jsem tě zastavit, to je všechno."

"Málem se ti to povedlo. Natrvalo."

"Ale ty jsi pokračoval."

Randall přitakal. Pokračoval. První, co udělal po návratu z nemocnice, bylo, že zašel do nejbližšího železářství. Začal stavět vlastní přístroje. Lepší přístroje, rychlejší přístroje. Měl na to talent.

"Kdysi jsi nenáviděl pracháče, Alberte," namítla Juliette. "A teď jsi jedním z nich."

"Prerozdělování bohatství," konstatoval a vrátil se na židli. "Ty o tom máš co mluvit."

"Ty jsi ale nevydělal své peníze na bohatých. Tys je vydělal na chudých. To je také jediné prerozdělování bohatství, ke kterému dochází v téhle zemi. Zkazil jsi se. Prodáváš násilí a sex masám. Box a bordely."

"Co je na tom špatného? To je přece to, co lidé chtějí. To, co je baví."

"Je to droga, která je udržuje omámené, v područí vládnoucí třídy. Snoskop mohl dát proletariátu sebeuvědomění. A jediné, co od tebe dělníci získali, je sebezneuctění."

"Nemůžeš říkat lidem, co si mají myslet, Juliette."

"Měli by dostat příležitost k zamyšlení. Není to to, cos dostal ty?"

To byla hádka, jaké pravidelně vedli před lety. Juliette vždy chtěla přenášet své vize na ostatní lidi, i když ona to tak nikdy neviděla. Inteligentní a nezávislá, vzdělaná a emancipovaná, věřila, že svět by byl mnohem lepším, kdyby všichni smýšleli stejně jako ona. Mýlila se, ale Randall ten spor nikdy nevyhrál.

"Snoskop mohl změnit svět," pokračovala. "Nový způsob výuky, předávání informací, boj proti nevědomosti, nové vnímání umění, kultury, literatury. Vědění je síla, Alberte, a vědění by mělo vést k vysvobození z pout kapitalismu."

"To se může stát jen v nebi."

"Dám ti vědět, až se tam dostanu."

"Probůh! Nemyslel jsem..."

"Já vím, že ne. A pokud jde o Bohyni, setkám se s ní velmi brzy." Znovu chytila Randalla za ruku, potom otočila hlavu k baterii přístrojů naskládaných v blízkosti lůžka. "Co na tohle všechno říkáš?"

"Máš tu nějaké zajímavé věci."

"Něco z toho je mé vlastní konstrukce, něco sem bylo propašováno z Unie. Měl bys tam zajet, Alberte. Sever konečně začal rozvíjet svůj průmyslový a technický potenciál. Před patnácti lety pracovali na stejných věcech jako my a teď jsou napřed. Žila jsem tam až do loňska. Je to kvůli těmhle přístrojům a kvůli tomu, co jsem s nimi dělala, že mě chtějí vidět mrtvou."

"A co jsi dělala?"

"Měnila jsem mysl. To je první krok ke změně světa."

Randall zůstal zticha. Její tělo možná vypadalo staře, on ale věděl, že Juliettina mysl je stále stejná.

"Chtěla jsem, aby se svět změnil takhle." Luskla prsty, ale nevydala žádný zvuk. "Přesně. Protože takhle to udělat nejde. Krok po kroku, tak to musí postupovat. Tak jsem to také dělala. Začala jsem s volebním právem žen."

"Stále ještě o tom agituješ?"

"Je to víc než jen agitace, Alberte. Musíš přece vědět, co se udalo poslední dobou. Úvodníky novin, hnutí mezi informovanými autoritami, tlaky ve vládních kruzích."

"Chceš říct..." Randall ukázal k sadě přístrojů.

"Ano. Dali jsme správným údem správné myšlenky."

"Vy jste zaháčkovali jejich mnemografie?" "Velmi, velmi jemně."

"Ta, kterou jsi dala Elliotovi, nebyla moc jemná."

"To bylo něco jiného, Alberte. Ta byla zkonstruována tak, aby tě sem přivolala. Ten velvyslanec patří k tomu typu vlivných osobností, ke kterým se dostaneme. Všichni používají mnemografie. Ano, pro potěšení, já si to uvědomuji. Takže my jim dáváme to nejlepší. Ale přidáme k tomu něco navíc, o čem se oni nikdy nedozvědí. To je způsob, jak změnit svět. Vemluvit se těm, kteří rozhodují, a ti jej změní za tebe."

Randall nebyl přesvědčen. "Ženy nemají hlasovací právo."

"Ještě ne. Chvilí to trvá. Za dva, za tři roky, věř mi, bude hlasovací právo i pro ženy. Polovina populace bude konečně moci mluvit do záležitostí státu. Jen si představ, jak se všechno změní!" Jak mluvila, poprvé zvedla hlavu z polštáře.

"Ženy," pokračovala, "použijí své hlasy k tomu, aby udělaly z Británie lepší místo na světě. A až budeme mít první předsedkyni vlády, tolerance a vlídnost nahradí agresivitu a chamtivost. Bohatí budou přinuceni, aby zaplatili nové školy a nemocnice pro chudé." Hlava jí poklesla zpět, její poslední slova byla jen trochu víc než sípěním. "Existuje alternativa."

Randall přemítal, jak to zapadá do Juliettiny teorie, že Británie je ve skutečnosti řízena tajnou autokracií, vládnoucí elitou, která si také přeje její smrt.

"Chtěla bych tady být, až ženy dostanou své hlasovací právo, Alberte. Nechci zemřít!"

Její ruka sevřela tu jeho pevněji a on tentokrát ten stisk pocítil. Bylo to, jako kdyby se zoufale držela života. Opětoval jí stisk, protože nevěděl, co by měl říct.

"A jestli mi pomůžeš, Alberte, tak nemusím. O to jsem totiž usilovala celý život. Chci být u toho, až se to uskuteční."

"Uvidíš, Juliette. Budeš žít ještě dlouho."

"Já ano. Ale mé tělo ne. Jenom ty mi můžeš pomoci. Všechno je připraveno. Budeš k tomu potřebovat veškeré své umění. Víš, o co tě chci požádat?"

Náhle mu to došlo. "To není možné." Vstal a přešel k té úctyhodné baterii přístrojů. "Neboje?"

"Je to možné," zašeptala a otočila hlavu. "Je to jen o jeden krok dál než vše, co jsme oba dělali. Myšlenky je možno změnit na elektrické impulzy. Tak také pracuje snoskop. Teoreticky může být jakákoli mozková aktivita elektricky obnovena. Synapse se otevírají a zavírají jako přepínače. Nervové dráhy jsou jako propojovací dráty."

"A kde je tvá duše, Juliette?"

"Když jsi to ty vydržel bez duše, můžu i já."

"Potřebovala bys stovky paměťových souborů. Nic nemá takovou kapacitu."

"Těmhle systémem ano. Má pokročilý způsob ukládání dat, zhušťuje je do nového typu mnemografie. Víím, že to bude fungovat."

"Nemuselo by," opáčil Randall, i když věděl, že to fungovat nikdy nemůže.

"Je to jediná šance, kterou mám," vydechla. "Chci, aby můj duch žil."

Jak tak přejížděl prsty po povrchu nových přístrojů, Randall cítil jejich skrytou moc. Chtěl je otevřít, aby viděl, co je uvnitř, aby přesně zjistil, co dokážou. Tohle byl kvalitní materiál, to dokázal posoudit. Byly to přesně takové věci, které mohl vyvinout sám.

Kdyby Juliette nezničila všechno v ohni, a tak ho nepřinutila začínat znovu z ničeho.

"Pomůžeš mi, Alberte? Prosim. Zkopíruješ můj mozek do mnemografie?"

Randall zavrtěl hlavou.

"Ne," odpověděl.

Seděl dvacet metrů od chalupy a kouřil doutník, když přijela policie. Byli celkem čtyři, včetně Merce-ra. Nikdo z nich nebyl v uniformě. Běželi k chalupě, ale nedokázali se k ní kvůli plamenům příliš přiblížit.

Randall předpokládal, že tady budou. Chtěli najít Juliette a on byl návnadou. Ale přišli příliš pozdě na to, aby něco našli. Těch nových přístrojů byla škoda, ale bylo lépe, že všechno bylo zničeno, než aby to získala policie. Teď, když věděl, že existovaly, mohl si koupit všechno, co potřeboval. Anebo vyvinout vlastní verzi.

"Co se stalo?" zeptal se Mercer.

"Sám vidíte, co se stalo." Randall ukázal k hořící chalupě. "Juliette ráda zapaluje ohně. Tedy, zapalovala."

"Ona je uvnitř? Zabíla se?"

Randall přikývl a sledoval černý dým stoupající z plamenů k obloze. Vydechl a přidal tak do vzduchu další kouř.

"Co to bylo za zprávu ve velvyslancově mysli?" zajímal se Mercer.

"Juliette mě požádala, abych sem přijel."

"Proč?"

"Protože mě také chtěla zabít. Společná sebevražda, ale já jsem se nepřidal. Byla tam nastražená past. Poprvé se mě snažila zabít před deseti lety."

"Jste si jist, že je uvnitř?"

"To, co z ní zbylo."

"Poznáme to, jestli tam je. Pokud tam není, pokud jste jí pomohl utéct..."

"Najdete Juliettinu mrtvolu," přerušil ho Randall.

"Bohudík, že jsme se zbavili té rovnostářské čubky," pronesl Mercer, když zíral na chalupu.

Randall mu jednu vrazil. Byl to pěkný pravý hák přímo na Mercerovu bradu. Policista se svalil na zem a vzápětí popadli Randalla dva z důstojníků.

"Proč," řekl Mercer, když vzhlédl a třel si přitom čelist, "jste to udělal?"

"Protože... elim... protože jsem rozčilený," odpověděl Randall. "Juliette je mrtvá. Byli jsme... si velmi blízcí. Kdysi jsem si ji chtěl vzít."

"V tom případě," řekl Mercer, když mu ostatní policisté pomáhali na nohy, "to vypadá, že se vám podařil další šťastný únik. Prohledejte ho do poslední nitky."

"Co hledáme, pane?"

"Mnemografie. Něco, co může být součástí nějakého pří s troje. Cokoli podezřelého." Mercer přistoupil blíže k Randallovi. "Vím, že si můžete dovolit šikovného právníka a že by bylo plýtvám časem, kdybych vás nechal zavřít za útok na veřejného činitele ve službě." Promnul si tvář, potom pohlédl do ohně. "O tomhle budete muset podat podrobné svědectví. A od této chvíle vás budu mít pod dohledem. Jasně?"

Randall se zašklebil.

"Nic, pane," ozval se nakonec jeden z policistů.

"Nenabídnu vám, že vás svezeme, Randallo," promluvil Mercer. "Dostal jste se sem sám. Můžete se dostat i zpátky."

"To je od vás milé, jak se o mě staráte," odpověděl mu Randall, když si znovu obouval své staré boty. "Ale já už se těším na příjemnou procházku po kraji."

Po tom všem, co se stalo, byla chůze tím posledním, co by si přál. Byl vzhůru celou noc, nic nejedl a cítil se vyčerpaný. Teď by se nejraději nechal odvézt taxíkem do nejbližšího hotelu.

Vstal, naposledy pohlédl na planoucí chalupu, odhodil doutník, zašlápl ho patou, potom se otočil a vykročil po blátivé cestě, dokud jim nezmizel z dohledu.

Mercer se ptal Randalla, proč ho uhodil. Randall se nad stejnou věcí také nejprve pozastavil. Ale on to neudělal.

"Proč jsi ho uhodila, Juliette?"

Nedostal žádnou konkrétní odpověď, jen sérii nesouvislých obrazů a myšlenek.

Policie. Represe. Mercer. Muž. Zvíře. Zvědavost.

"Jak ses cítila?"

Příjemně. Spokojeně.

"Už to nedělej."

Skutečnost, že to vůbec dokázala udělat, byla i tak hrozná. Od teďka se bude muset víc ovládat. Dokonale ovládat.

"Měla jsi pravdu. Nemusí to být v nebi, ale život po životě existuje. Pro tebe."

Pocítil její otázku. Byla neurčitá. Jaksi podvědomá.

"Protože kdybych přenesl tvůj mozek na mnemo-grafii, policie by ji prostě mohla vymazat. A protože jsem chtěl vědět, jestli to je proveditelné. Kdyby mé tělo začalo chátrat jako to tvoje, chci přenést svou mysl někam jinam."

Navěky.

Tentokrát: slovo, kterému rozuměl.

"Nezůstaneš ve mně navěky."

Navěky.

Znovu. Ale teď rozuměl tomu významu: přenos jeho mysli může znamenat navěky.

"Nesmrtelnost!"

Další tělo. A další. Navěky.

"Budu tím nejbohatším parchantem v dějinách."

A změnit svět.

"Ha!"

Vlastní kremace: divný pocit. Tady: divný pocit. Být naživu. Skoro. Dobrý pocit. Bude se mi to líbit.

"Ne! Je to dočasné. Dokud nepůjde tvá mysl zkopírovat."

Stroj? Tělo?

"Můžeme ukrást něčí tělo, vymazat jeho ducha. Je to jako být upírem."

Navěky.

"Ne."

Navěky a nikdy jinak.

"Možná."

Spolu navěky.

"Ne!"

Milovali se.

"Jednou."

Víc než jednou.

"Potom jsme se vzájemně nenáviděli."

Můžeme se milovat znovu.

"Ne."

Randall se podíval na svou pěst, na sedřené klouby, kterými Juliette udeřila Mercera. Ne. On udeřil Mercera. Bylo to jeho tělo. Jeho samotného. Ona byla hostem. Ničím víc. Dočasným.

Měl by si udělat něco s nehty. Nalakovat si je načerno.

"Ne!"

Vtip.

"Žádné vtipy."

Hlasovací právo?

"Žádná hlasovací práva! Vůbec nic! Nebudu se strojit jako žena, abys mohla volit. Nech toho! Nemysli na to."

Nic jiného.

"Nebo tě smažu, jakmile budu moci."

Nesmažeš. Nemůžeš. Potřebuješ mě. Miluješ mě.

"Nemiluji."

A tohle?

"Ach!"

Randall si vzpomněl na Juliettina slova. Nebo si vzpomněla ona za něj. Sex v hlavě je lepší než fyzický sex.

"Ach!"

Přešla z fyzického vztahu na vztah absolutně duševní.

"Ach!"

Vzpomínáš?

"Nevzpomínám si na to."

Vzpomeneš. Spolu. Znovu.

Začala se v něm formovat nejasná myšlenka. Dříve, než se mohla vyvinout, rozeznal známý zvuk. V lebce mu bezhlese rezonoval Juliettin smích. Dokázal si vyobrazit její smích, vidět, jak se jí třpytí nesourodé oči.

"Nikdy by mě nenapadlo, že máš takové nemravné myšlenky."

Bylo to stejné, jako když se setkali poprvé. Randall vždycky věřil tomu, že ji zachránil, ale teď si konečně uvědomil, že to byla Juliette, která ho polapila. Znovu se stal její dobrovolnou obětí.

Navěky...?

přeložil JiříT. Pelech